

יונתן סואן

ארבעה שירים

לקצינת המבחן שלי (עמליה)

בשעות חריגות אלה, שימי לב לאפן שאפשר להקדיש גם סרוב: אפלו
 נדמה שאין די ערף
 להפנות אל הנוכחות הנשילה ביותר של - נגיד
 קרום בתולים, או יותר מדי אינרציה
 אפלו לסכל מטפורה (להמית ביריה את אילת הדאר),
 ומעל לכל זה
 חרינו מסנפים זה לזה ומי שמתחיל לציית
 מתחיל מהנשימה הראשונה שלו ובסוף כל זה
 אי אפשר לקחת ממנו אלא את ההתמדה
 בפכחון, כך
 שאת הסרוב בשמו שומרים לגרועים ביותר. אכל
 שימי לב לאפן שבו חגבים
 מתאבדים כלפי מעלה

כל האוננויות

1.

מכל האוננויות, הכי אני זוכרת
 את ההתחככות
 בצדו הקהה של החק:
 האפן שבו פי הטבעת לא
 יכול להכיל ולו
 גם את המלה
 חקירה.

.2

או לחלופין אותו סעיף פחות ופחות מוכן לאדם לא מאונן -
"בעוון שוטטות":

עליו היינו נאסרים בלילה
ובבקר

על לא עול

משתחררים, שפרושו

רצים אל החפות

שהיתה לאו דוקא

מפשע

ולבסוף הכניעה:

להזנות את הידע הזה בפני

מי

שחריו לא נשחתו מענג בדפנות

אלא מה?

דמיני

דמיני לך חפוש קדמון

בערמת אדם: האם את מוצאת משהו

שהיה לדעתך הולם

גם אותך?

יותר ויותר

יותר ויותר

אנשים רותמים את הדרבנות אל הכפכפים.

אבל מצדה

האדמה, בימים אלו

נעשית

פחות ופחות נוחה למפריסים:

גדילים גדילים נקרשים אליה עוונותיה

כך שמכל מסע ההרג הזה איננו זוכרים אלא את המקצב -